

Sygn. akt: I C 983/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 października 2017 roku w S.

sprawy z powództwa (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.,
przeciwko K. T.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 983/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. w pozwie przeciwko K. T. domagał się zasądzenia kwoty 17.125,90 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 300 złotych tytułem opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 30 grudnia 2010 roku z (...) S.A., na podstawie której stał się następcą wierzyciela - (...) S.A. uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa o numerze (...) zawarta przez pozwanego z (...) Bankiem S.A. w dniu 11 sierpnia 2008 roku. Jako dowód, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem przelewu powód przedłożył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, a na potwierdzenie istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Dalej powód wskazał, że dnia 31 października 2012 roku strony zawarły na czas oznaczony umowę ugody. Zgodnie z jej treścią pozwany złożył wprost oświadczenie o uznaniu, tak co do zasady, jak i wysokości, wierzytelności przysługującej poprzednio wierzycielowi pierwotnemu w wysokości 10.916,58 zł. Jednocześnie strony ustaliły, że spłacana przez pozwanego wierzytelności zostanie powiększona o odsetki umowne w wysokości 6.199,64 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty ugody w łącznej wysokości tj. 17.116,22 zł, jednakże do dnia wniesienia pozwu nie wywiązał się z wziętego na siebie zobowiązania. Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składają się kwoty: 10.916,58 zł tytułem kwoty bazowej ugody, 479,17 zł tytułem odsetek umownych naliczonych na podstawie ugody od kwoty bazowej wg stopy procentowej określonej postanowieniami ugody oraz kwota 5.730,15 zł tytułem odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia,, obliczona zgodnie z ugodą od

kwoty bazowej w wysokości równej 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP, naliczanych od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia poprzedzającego złożenie pozwu.

Pozwany K. T. nie stawiał się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. w dniu 29 grudnia 2010 roku zawarli umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności przysługujące zbywcy wynikające z tytułu czynności bankowych dokonanych z udziałem osób fizycznych. Przed zawarciem umowy nabywca otrzymał, zapoznał się i zaakceptował, dane dotyczące wierzytelności według stanu na dzień rozliczenia, stanowiące załącznik nr 1 do umowy. W załączniku nr 3 strony ustaliły zaś listę danych dotyczących wierzytelności oraz dłużników z podziałem na dane podstawowe i dane dodatkowe. Dane oznaczone w załączniku nr 3, nie będące danymi przekazanymi w załączniku nr 1, miały zostać przekazane kupującemu według stanu na dzień rozliczenia jako uzupełnienie załącznika nr 1 w ciągu 3 dni roboczych po dniu przejścia wierzytelności, w formie zapisu elektronicznego utrwalonego na płycie CD zabezpieczonej hasłem (§ 1 ust. 2).

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 9-14)

W dniu 3 lipca 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym stwierdził, że dnia 30 grudnia 2010 roku nabył od (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wierzytelność wobec dłużnika K. T., wynikającą z zawartej w dniu 11 sierpnia 2008 roku umowy kredytu o nr (...), a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 17.125,90 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 8)

W dniu 27 kwietnia 2017 roku powód sporządził pismo adresowane do pozwanego K. T., wzywające do zapłaty kwoty 16.925,51 zł w terminie do dnia 4 maja 2017 roku.

(dowód: pismo z dn. 27 kwietnia 2017r. k. 16)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego, wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. w dniu 29 grudnia 2010 roku (a nie jak wskazywał powód w uzasadnieniu pozwu w dniu 30 grudnia 2010 roku) umowy sprzedaży wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył wierzytelność względem pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. względem pozwanego w kwocie 17.125,90 złotych.

Zgodnie z zawartą umową sprzedaży wierzytelności jej przedmiotem była sprzedaż wierzytelności przysługujących zbywcy (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W.) w stosunku do osób fizycznych z tytułu czynności bankowych dokonanych z ich udziałem. Przed zawarciem umowy powód otrzymał, zapoznał się i zaakceptował dane dotyczące wierzytelności według stanu na dzień rozliczenia, stanowiące załącznik nr 1 do umowy. W załączniku nr 3 strony ustaliły zaś listę danych dotyczących wierzytelności oraz dłużników z podziałem na dane podstawowe i dane dodatkowe. Dane oznaczone w załączniku nr 3, nie będące danymi przekazanymi w Załączniku nr 1, miały zostać przekazane powodowi według stanu na dzień rozliczenia jako uzupełnienie załącznika nr 1 w ciągu 3 dni roboczych po dniu przejścia wierzytelności, w formie zapisu elektronicznego utrwalonego na płycie CD zabezpieczonej hasłem. Powód do momentu zamknięcia rozprawy nie dołączył do umowy sprzedaży wierzytelności Załącznika nr 1 ani Załącznika nr 3.

Do pozwu dołączono wprawdzie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, jednakże powyższe dokumenty nie dają podstaw do ustalenia skuteczności dokonanej cesji wierzytelności w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu, tym bardziej, iż umowa cesji została zawarta z pomiędzy stroną powodową a (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W., a wierzytelność – jak zapewnia powód - wynika z umowy zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem S.A.

Wbrew stanowisku powoda, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie stanowi dowodu dokonania cesji wierzytelności przysługującej (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. względem pozwanego. Żaden zapis umowy sprzedaży wierzytelności nie zawierał postanowienia o zrównaniu z Załącznikiem nr 1 i 3 wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy. Poza tym wyciąg ten nie został przez nikogo podpisany, a jedynie poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym. Sąd nie jest zatem w stanie na jego podstawie ustalić, czy został on sporządzony przez osobę do tego uprawnioną, na jakiej podstawie i w jakich okolicznościach. Nadto, z uwagi na brak dokumentu umowy kredytu, niemożliwym byłaby weryfikacja zapisów zawartych w tym wyciągu w zakresie chociażby warunków naliczenia odsetek.

Powód utrzymywał, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi dowód istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej. Tymczasem, stwierdzić należy, co wprost wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10, Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 września 2011 roku w sprawie II CSK 712/10 i z dnia 13 czerwca 2013 roku w sprawie V CSK 329/12 oraz m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. 2014r., poz. 157 ze zm.) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14). Tak więc powołanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych, w braku dowodu w postaci umowy będącej źródłem wierzytelności, która to miała być następnie przedmiotem przelewu nie daje podstaw do skontrolowania sposobu ustalenia należności, źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości.

W uzasadnieniu pozwu powód powoływał się także na umowę ugody, którą miał zawrzeć z K. T. w dniu 31 października 2012 roku, w której pozwany miał złożyć oświadczenie o uznaniu co do zasady i wysokości roszczenia powoda oraz zobowiązać się do spłaty kwoty ugody. Jednakże powód nie przedłożył Sądowi żadnego dowodu, z którego

wynikałby fakt zawarcia przez pozwanego ugody, wysokości długu rzekomo uznanego przez pozwanego, warunków spłaty zadłużenia oraz datę wymagalności roszczeń powoda wynikających z tejże ugody.

Reasumując, powód nie sprostał ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne i nie przedstawił dokumentów, z których wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanego roszczenia. Żądanie pozwu nie zasługuje więc na uwzględnienie. Podkreślić należy, że nabywca wierzytelności nie może być w korzystniejszej pod względem dowodowym sytuacji aniżeli jej zbywca, który dochodząc w postępowaniu sądowym kwot przysługujących mu w razie wypowiedzenia umowy kredytu zobowiązany byłby do wykazania istnienia wierzytelności dochodzonej w postępowaniu sądowym, w tym do udowodnienia skutecznego wypowiedzenia umowy, wysokości wierzytelności, w tym wysokości odsetek.

Pozwany został zawiadomiony o terminie rozprawy, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie wyraził swego stanowiska w sprawie. W tych warunkach sąd wydał wyrok zaoczny. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalnia więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem, dlatego też wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)